

O ZLOM DRAKOVÍ KOROŇÁKOVÍ A AKO HO VŠETCI SPOLOČNE PORAZILI

Bolo, nebolo jedno kráľovstvo a tam si ľudia úplne spokojne žili – tiež malý Janko so svojou sestričkou Alžbetkou.

Každé ráno im mamička prichystala raňajky a ocko ich odviezol do školy. Na vyučovaní dávali pozor, čo im dobrá pani učiteľka rozprávala o číslach, písmenkách, riekach a zvieratkách. To ich bavilo najviac, pretože zvieratká mali obaja veľmi radi. Doma mali psíka Pardíka, ktorého spolu hneď po škole vyvenčili v parku, hádzali mu paličku a veselo s ním vyvádzali. Potom si urobili úlohy do školy a už sa zase ponáhľali von hrať sa so svojimi kamarátmi – trebárs na naháňačku, lúpežníkov alebo len tak s loptou. Ale Pardík im ju občas ukradol a keď ju chceli naspäť, nezbednícky štekal. Občas, keď bolo pekné počasie, išli spoločne s rodičmi na prechádzku do ZOO, pretože sa im páčilo ako tučniaci smiešne cupkajú a tiež ich zaujímalo, čo nové vystrájajú opice.

Len v stredu bolo poobedie trochu iné, pretože ich mamička po škole odviezla do ZUŠky – Janko hral na klavíri a Alžbetka tancovala. Keď vonku pršalo, nacvičovali doma pre mamičku a otecka nejaké spoločné vystúpenie a oni im potom nadšene tleskali a za odmenu im prečítali ich najobľúbenejšie rozprávky. Trebárs o Janíčkovi a Marienke, ako sa stratili v lese. Tú mali od malička najradšej a krásne sa pri nej báli. Popravde, niekedy Janko s Alžbetkou tiež poriadne neposlúchali. Trebárs sa pohádali, kto by mal upratať izbu alebo kto, bude mať v „Človeče nehnevaj sa“ červenú figúrku. Ale to vôbec nevádi. Všetky deti sa občas hádajú a niekedy sa dokonca hádajú aj otecko s mamičkou. Hlavne, že sa zasa udobria a majú sa radi.

Každú nedeľu išli všetci štyria na obed k babke a dedkovi. Pardíka nechávali doma, pretože vrčal na babkinho hrdzavého

kocúra Bertíka, a ten zasa nazúrene prskal, pretože si to vrčanie teda rozhodne nenechal. Po obede si ocko s dedkom dávali kávičku a preberali všetko možné, zatiaľ čo babka s mamičkou väčšinou vyrazili na prechádzku okolo neďalekého rybníka. Rybám a kačkám hádzali kúsky suchých rožkov alebo hrach, ten je pre nich zdravší, a cestou naspäť sa zastavili v cukrárni, kde to krásne voňalo po vanilke, a mali tam toľko koláčikov, že im dalo veľkú námahu rozhodnúť sa, na ktorý majú práve teraz najväčšiu chuť.

A tak si krásne žili a mali sa radi.

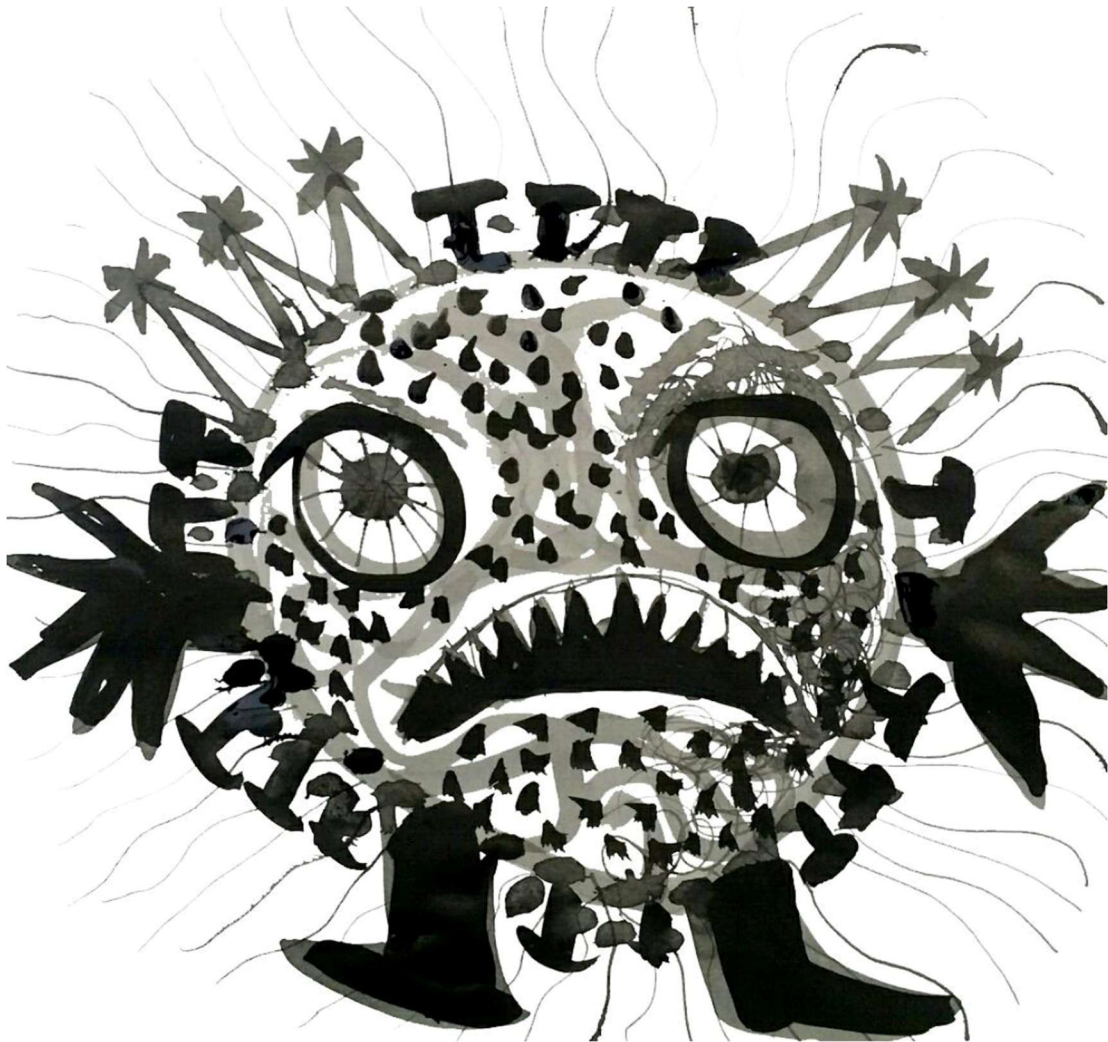
Ale jedného dňa ich kráľovstvo, kde sa vzal, tu sa vzal, napadol zlý kráľ Koroňák z ďalekej Východnej ríše!

Nikto nevedel prečo a čo si to dovoľuje. Bol to drak, na hlave nosil strašidelne divnú korunu, zdobenú netopierymi krídlami a hadími chvostíkmi, a čo je najhoršie, spolu s ním do zeme prišlo aj celé vojsko Vírusákov!

Vírusáci obsadili hranice, aby nikto nemohol dovnútra ani von, porazili mierumilovnú kráľovskú armádu a kráľ Koroňák sa chopil

vlády. Vírusáci boli nepekny škarediaci, telo samú bradavicu, z nosa im kvapkalo a namiesto rúk mali také malé mrštné chápadielka. Chňap, chňap! Proste hrôza.

A aby toho nebolo málo, tak tiež hrozne smrdeli, fuj! Predstavte si pokazené vajíčko, staré, úplne zelené párky, hovienko tchora, krém na topánky a šampón na psie blchy – no a keby ste to všetko zmiešali dohromady, bude to voňať stokrát lepšie než tí Vírusáci. Tým svojím smradom úplne zamorili vzduch a ľudia začali kašľať. Kašľali tak veľa, že ich z toho poriadne rozbolela hlava. Niektorí dokonca dostali horúčku a museli zostať ležať v posteli. Dospeláci boli celí vystrašení a zmätení. Popravde, začali dosť panikáriť. Čo teraz? Ako sa brániť? Ani dospelí si totiž vždy nevedia poradiť. Nieкто si ale spomenul, že by ich pred tým smradom mohli ochrániť rúška. Všetci rýchlo utekali do lekární

a za chvíľku boli rúška vypredané. Kto ich nezohnal, vyrobil si ich doma z látky – lepšie nejaké rúško ako žiadne, no nie? Smrad sa ale šíril ďalej. Kadekto ešte zmäteno pobiehal po meste a pre istotu nakupoval veľké zásoby jedla, pitia a toaletného papiera – čo keby im zlí Vírusáci všetko spotrebovali? Čo potom?

Drak Koroňák využil zmätok, ktorý nastal a naschvál každý deň vyhlasoval veľa nových nariadení, dekrétov a všelijakých zákazov. Potom si od samej radosti, ako to ľuďom natrel, tlieskal a chrochtavo a škodoradostne sa smial. Bol to naozaj veľmi zlý blázonko. Jedného dňa trebárs z ničoho nič zakázal divadlo a kiná. Ďalší deň zasa zrušil bazény a ihriská. „*To už nesmieme mať vôbec žiadnu zábavu?*“ protestovali ľudia a rozhnevaný drak na nich poslal svojich Vírusákov. „*Bu, bu, bu!*“, skákali tí smradoši medzi ľuďmi a strašili ich.

A potom drak za trest ľuďom nariadil príšerné domáce väzenie. Zatvoril skoro všetky obchody. Zakázal zubárov. Ale pretože zakázal aj cukrárne, snád' sa nikomu zuby nepokazia. Niektorým rodičom nakázal, aby ďalej chodili do práce, iným to zasa prísne zakázal. Kto sa v tom mal vyznať? A deťom, tým zakázal chodiť do školy. No úprimne, oni z toho mali najprv radosť – „*Hurá, budú prázdniny!*“, tešili sa. Ale skoro zistili, ako veľmi im chýbajú kamaráti, pretože ich už vôbec nemohli vidieť. Už žiadna hra na skrývačku, na lúpežníkov, ani len tak s loptou. Bola to taká otrava, že im dokonca začalo byť za školou smutno, dokonca aj po tých najprotivnejších spolužiakoch, a čuduj sa svetu, nakoniec aj po vyučovaní.

A hlavne Jankovi a Alžbetke naozaj veľmi chýbali prarodičia. Tak veľmi si želali ísť za nimi na návštevu a objať ich. Aby bolo jednoducho všetko tak ako predtým.

Čo asi práve teraz robí dedko s babkou, pomyslel si Janko s Alžbetkou, pretože bola zrovna nedeľa. A čo kocúrik Bertík? Ten sa asi vyhrieva na slniečku – pekne doma, za oknom...

Mamička s babkou každý deň telefonovala, ale rozprávali vážne a niekedy si aj šepkali. O čom sa to len rozprávali? Mamička

potom niekedy tajne plakala a bola smutná. Ocko tiež, to si Janko s Alžbetkou dobre všimli, nie že nie. Napriek tomu sa to otecko snažil pred nimi statočne skryť a pretvaroval sa, že je veselý. Keď aj oteckovia majú strach, je to vážne.

A presne to si zlý kráľ Koroňák želal – aby sa pred ním všetci triasli od strachu. Ale to má teda peknú smolu! Janko s Alžbetkou totiž poznali všetky rozprávky naspamäť a ako je známe, rozprávky sú plné zloduchov a nakoniec to aj tak vždy dobre dopadne! Predsa tu ten drak nemôže zostať naveky – veľa ľudí v kráľovstve už kašle a chorľavie.

Ale kde teraz rýchlo nájdú rozprávkového hrdinu, ktorý ho premôže? Janko s Alžbetkou premýšľali a premýšľali, ale žiadneho hrdinu naozaj nepoznali. A tak išiel deň za dňom. Mamička im každé ráno prichystala raňajky a otecko, namiesto toho, aby ich odviezol do školy, učil sa s nimi o číslach a písmenkách v obývačke. Tiež spolu pravidelne cvičili, aby stále len nesedeli. Hádzali a kopali si s loptičkou, i keď tá bola od Pardíka, ktorému chýbali dlhé prechádzky, celá rozhrzená a oslintaná. Skákali aj cez švihadlo. A veľa sa rozprávali o svete vonku za oknami, o mori, o hviezdach, o rastlinách v parku, o filmoch, ktoré sa im páčili. Niekedy spolu spievali veselé pesničky a tancovali – to sa páčilo hlavne Alžbetke, inokedy si len tak zahrli kúsok z rozprávky. Oteckovi to až tak dobre nešlo, o to to bola väčšia zábava. Mamička vedela krásne kresliť a tak spolu každý deň nakreslili, čo videli z okna. Vírusáci neznášali, keď ľudia stáli pri oknách. Vtedy sa zhlukli dolu na ulici, škaredo prskali a vyhrážali sa im chápadlami. Nechceli totiž, aby ľudia vedeli, čo vonku proti nim vymýšľajú! A preto, keď si niekto trúfol pootvoriť okno, alebo ho dokonca otvoriť, Vírusáci sa vzniesli a chrčali im priamo do tváre. Blee! Človek ten smrad nevydržal dlho a preto okno radšej hneď zatvoril.

Tí Vírusáci Janka s Alžbetkou už pekne štvli. Niekedy na nich vyplazovali jazyk a robili dlhé uši. To sa potom Vírusáci nahnevali natoľko, až im praskali bradavice a z nich tiekol fialový hnis. Fúj!

Raz sa Janko obliat farbou a rýchlo si utekal umyť ruky mydlom. Mydla mali teraz doma habadej a mamička im často pripomínala, aby si umývali ruky. Farbičky išli dolu z rúk veľmi ťažko a tak Janko použil aj mamičkinu dezinfekciu – divno voňala, ale ruky mal teraz krásne čisté.

Potom sa vrátil k oknu a ďalej si maľoval. Bolo mu teplo a tak otvoril okno dokorán. A čo sa nestalo? Nič. Vôbec nič sa nestalo. Vírusáci mu neprileteli vyhrážať sa, pretože ho NEVIDELI. „Ako to?“ čudoval sa Janko a rýchlo to utekal povedať sestričke. Tá sa postavila k oknu a hneď tu bolo plno Vírusákov. Janko ju chytil za ruku a utekali spolu do kúpeľne, aby si aj ona poriadne umyla ruky a potrela si ich dezinfekciou. Rýchlo sa vrátili k oknu a – nič. Pretože Vírusáci teraz nevideli ani ju. Ha, ha! To je paráda!

„Ty brd'o, čo keby sme...“ navrhol Janko. „Áno!“ súhlasila hneď Alžbetka a tešila sa, až večer mamička s oteckom zaspia a oni dvojica pôjdu vyskúmať, čo sú tí Vírusáci zač, a o čo im vlastne ide. A dočkali sa. Rodičia zaspali okolo desiatej, a oni dvaja si znova poriadne umyli ruky a Janko si do svojej plastovej pištoľky, čo sa s ňou strieka voda, nalial zmes mydla a dezinfekcie – čo keby sa to náhodou hodilo? Pre istotu si obidvaja nasadili rúšky, ktoré im ušila mamička – na Jankovom boli modré autička a Alžbetka mala na svojej drobné lienočky. Pretože ale poznali všetky dôležité rozprávky, zobrali si so sebou i vrečko ryže. Vyšli do ticha a tmy. Potom za nimi zaklapol zámok dverí. Klap! Troška sa zľakli, ale chytili sa za ruky a vybrali sa trebárs doprava. Kade išli, tam hádzali po zemi malé biele zrníčka ryže. Cítili sa ako hrdinovia! Ako Janíčko a Marienka! Ibaže namiesto Ježibaby na nich na konci cesty čakal zlý drak.

Nájsť jeho brloh nebolo až také ťažké, ako by sa mohlo zdať – vedeli, že tam bude veľa smradľavých Vírusákov a tak stačilo ísť rovno za nosom (ešteže mali tie rúšky!). Išli a išli, až prišli k velikánskej šedej budove. Vyzerala dôstojne, ale na zemi ležala pošliapaná tabuľka. Bol na nej napísaný veľkými písmenami nejaký nápis. Alžbetka bola o rok mladšia než Janko,

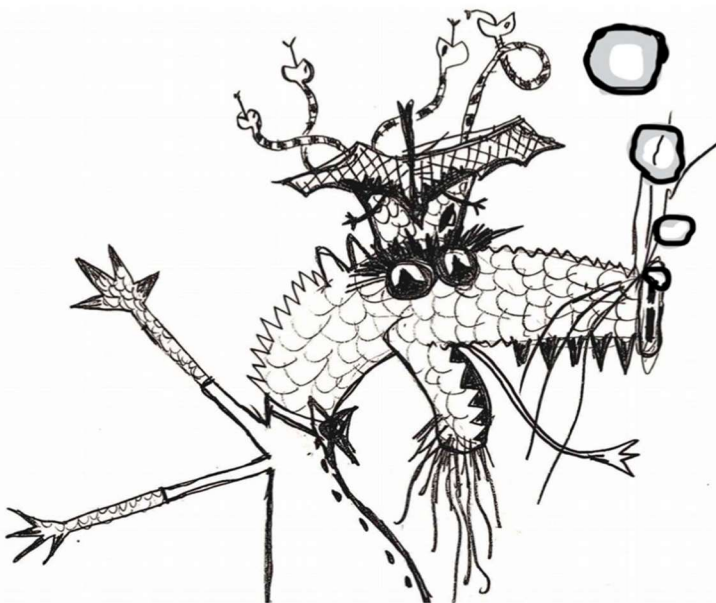
ale Janko už chodil do druhej triedy, takže prečítať to bolo preňho jednoduché: „MI – NI- STR, nie, MI – NI – STER – S – TVO Z – Z – DRA – VOT – NÍC- TVA“. Pozreli sa hore, kde predtým visela a tam bol teraz vypálený nápis: „KO – RO – ŇÁ – KO – VÉ MI – NI – STER – S – TVO, to slovo už vedeli prečítať z tabuľky predtým, ŠPI – NY A CHR – CH – ĽA – NIA“.

Ty brd'! Tak tu sídli ten zlý drak! Dverami prúdili dovnútra celé zástupy Vírusákov. Ešte nikdy ich deti nevideli toľko pokope! Nevedeli ich zrátať, ale bolo ich veeeeeeľmi veľa.

„Ach jaj, čo teraz? Ešteže nás nevidia,“ pomysleli si. Nehovorili nahlas, aby sa neprezradili – prišli predsa špiónovať! A nezakričali od strachu ani keď sa pred nimi objavil obrovský drak, aj keď sa teda poriadne zľakli a ešte pevnejšie chytli jeden druhého za ruku.

„Dnes sme zabavili pól milióna a 200. 000 rúšok, ó náš veľký! Sú zamknuté na vrátnici,“ klaňali sa drakovi Vírusáci a chválili sa o stošesť.

–„Len?!“ zreval nahnevane drak a z nosa mu išla hustá para.

„Te-te-raz si ne-ne-nemôžu za-za-zakryť ústa, ó mocný drak,“ koktali Vírusáci, pretože sa ho báli. A jeden, ten sa od strachu

roztriasol najviac. Triasol sa a triasol, až naraz praskol ako bublina – prásk! – a jednoducho zmizol.

Prekvapený Janko sa otočil k Alžbetke a ta prikývla, že to tiež videla! -„*Le-le-len sa pozri, ko-ko-koľko kvapôčkovej žbrndy sme pre teba dnes na-nazbierali!*“ ukazovali Vírusáci drakovi fľašu plnú podivnej tekutiny. Od strachu praskol ďalší z nich. Prásk!

„*Výborne, daj ho sem!*“ zacvakal drak netrpezlivo drápmi o podlahu a s veľkou chuťou sa napil.

„*Mňam!!! Viete čo? Ja nebudem toľko kričať, ale vy mi tu prestanete praskať! Potrebujem vás čo najviac!*“ povedal a skončil s fuňaním pary. „*My za to nemôžeme. Ved' vieš, že strach ľudí nás posilňuje, ale akonáhle sa zľakneme my, je s nami koniec. A-a-a ty nás ľakáš ve-ve-veľmi.*“

„*Grrrrr... dobre, sľubujem, že už nebudem!*“ otrávene vrčal drak.

„*A čo lekári, tých ste už pochytili všetkých?*“

„*Ako si rozkázal, ó mocný – úplne všetkých lekárov a tie ich sestričky. Sú zatvorení dolu v pivnici. Ale je ich veľa. Teraz už ich zatvárame aj do kancelárií na prízemí a na prvom poschodí.*“

„*Výborne!*“ zavrčal spokojne drak.

„*Pre istotu sme pochytili aj zubárov!*“ vychvaloval sa ďalší Vírusák.

„*Áno. A tiež lekárňakov a hygieňakov, cha cha!*“ posmieval sa ďalší.

„*Lekárnikov a hygienikov!*“ opravil ho iný.

„*Ó, áno...*“ zahanbil sa tamten. „*Pardón.*“

„*Čo hasiči?*“ zasyčal drak.

„*Tých ešte všetkých nemáme*“, priznal Vírusák, ale keď naňho drak pozrel, rýchlo dodal: „*Ale skoro!*“

„*Tak oni sú dosť bystrí a tiež majú tie sekery a hadice s rýchlou vodou, a ja-ja-ja sa ich bo-bo-bojiiiiim*“ praskol strachom ďalší Vírusák – prásk! – a bolo po ňom.

„*Tak takto nie! Zakazujem vám báť sa!*“

„Ako prikážeš ó veľký drak“, zakričali unisono všetci Vírusáci. Jeden vzadu praskol – prásk!, ale ostatní to pred drakom zamaskovali hlasným mrmlaním.

„Dobre, to by sme mali. A až pochytáte hasičov, pustíte sa do policajtov.“

„Ako prikážeš ó veľký drak!“

„ Až s tým budeme hotoví, tak už nikto ľudí nezachráni, vôbec nikto! Ha ha ha! A vy vypustíte ľudí z izolácie!!!“ zasmial sa drak hromovým smiechom. „Nech sa všetci nakazia! Rozosejeme strach a kašľavé ochorenie po celom kráľovstve a kvapôčkovej žbrndy bude habadej, ha ha ha! A to si pochutím, mňam!“ spokojne si drak zašomral a dunivými krokmi sa vzdialil do svojich priestorov.

Vírusáci si vydýchli a pomaly si odišli každý po svojom, ale Janko s Alžbetkou boli celí nedočkaví – musia okamžite vymyslieť plán! „Do pivnice! Musíme oslobodiť zajatých dospelákov. Toto sami nezvládneme,“ dohodli sa deti pošepky a potichučky sa vydali dlhou chodbou ku schodom do pivnice.

Strážili ich dvaja smradľaví Vírusáci:

Čo teraz? Aha! Mali so sebou predsa tú ryžu. Janko si nabral plnú hrst' ryže a šup – hodil ju jednému zo smradúchov do tváre.

„Aaaaa!“ zajačal Vírusák. „Tu straší, straší!“

„Neblázni! Nikto tu nie je, straší ti akurát tak vo veži“ povedal druhý Vírusák, ale my dobre vieme, že tam boli neviditeľné deti. Teraz nabrala plnú hrst' ryže Alžbetka a hodila ju do tváre tomu druhému – šup!

„Haaaa! Čo to bolo?“ nahneval sa.

„Aaach! Ja som to vravel! Na-na-naozaj tu straší! Ja sa bo-bo-bojím!“ a tiež sa roztriasol od strachu , že až praskol a zmizol. Prásk!

„Grrrr! Ty hlupák! Ale ja už nato prídem, čo to bolo!“ a začal ňuchať okolo a už sa blížil k vystrašenej Alžbetke. Ešteže ju

nevidel! Janko pohotovo vytiahol svoju pištoľku a striekol mu priamo do tváre.

Vírusák sa nestihol ani zľaknúť, ani roztriasť, a hneď praskol. Ako mydlová bublina. Prásk! Vidíte, aké je mydlo dôležité?

„Super. Ideme ďalej!“ povedal Janko. „Pod!“

Teraz sa mohli vydať po schodoch do pivnice. Našťastie boli Vírusáci troška hlúpi a nechali kľúče zvonku vo dverách a tak ich všetkých rýchlo odomkli – cvak, cvak, cvak, cvak, cvak... Von vyšlo množstvo lekárov a lekároek a zubárov a zubárok a lekárnikov a lekárničiek v bielom oblečení, hygienikov v oblekoch a kravatách, a hasičov v helmách a uniformách. Nemohli uveriť, kto ich to vyslobodil. Naozajstní malí hrdinovia! Ale na oslavy teraz nebol čas! Spýtali sa detí, ako to dokázali. A Janko s Alžbetkou im o preteky rozprávali, že keď si poriadne umyješ ruky mydlom a dezinfekciou, tak si pre Vírusákov neviditeľný a že drakovi ide o kvapôčkovú žbrndu – fuj! – tú preňho zbierajú tí smradôši od ľudí, čo ochorejú kašľavým ochorením. A že to sú aj pekní strachoprti a keď sa boja, prasknú ako bublina a je po nich!

To o dezinfekcii a neviditeľnosti zajatci samozrejme veľmi dobre vedeli, veď práve preto ich dal drak Koroňák zatvoriť, aby

nemohli ľuďom poradiť a tak ich zachrániť. Ale to s tou kvapôčkovou žbrndou a že sú Vírusáci takí zbabelci, to teda nevedeli. Bola to pre nich novinka! Tak v tom sa to všetko skrýva, to sú teda veci!

Rozdelili sa a nenápadne sa vydali tam, kde bolo mydlo a dezinfekcia. Boli na ministerstve zdravotníctva, takže ho samozrejme bolo všade dosť, pretože tu obzvlášť dbali na hygienu. Cestou vypustili zo zamknutých kancelárií aj svojich uväznených kolegov z prízemia a prvého poschodia. Tí si tiež rýchlo umyli ruky mydlom a dezinfekciou. Teraz boli všetci neviditeľní a nenápadne sa vytratili z ministerstva – a so sebou odniesli všetko mydlo a dezinfekciu a aj rúšky z vrátnice.

Nešli ale domov. Vydali sa do všetkých kútov kráľovstva, aby všetkých chorých vyliečili z toho kašlavého ochorenia. Dňom aj nocou sa o nich obetavo starali, ale niektorým už pomôcť nemohli. Z toho boli naozaj veľmi smutní. Väčšinu ľuďí však zachránili a všetkým tiež povedali, ako sa môžu chrániť: keď budú nosiť rúška a kašľať len do vreckoviek a kýchať do rukáva, tak budú mať Vírusáci smolu, pretože sa nedostanú ani k jednej ich kvapke, čo nám keď kašleme a kýchame, striekajú z nosa a úst a tak nebudú môcť vyrábať pre draka tú jeho škaredú kvapôčkovú žbrndu. Taktiež ľuďom vysvetlili, akí sú tí Vírusáci stachoptri. Že ľudský strach im dáva silu a tak, keď už sa ich nebudú báť a občas na nich trebárs hrubo dupnú alebo vybafnú, alebo ich deti nejako strašidelne nakreslia alebo vymodelujú a potom im tie obrázky a panáčikov ukážu, tak sa Vírusáci strašne naľakajú a prasknú od strachu. A zlý drak Koroňák príde o všetkých svojich pomocníkov.

Keď ale drak zistil, že všetci jeho zajatci ušli, strašlivo sa rozzúrnil a tým Vírusákov tak veľmi vylakal, že ich veľa dobrovoľne popraskalo – prásk, prásk, prásk...!

A tí ostatní nakoniec do jedného zmizli, pretože sa ľudia začali riadiť tými dobrými radami. Nestalo sa to hneď. Nejaký čas to trvalo, pretože Vírusáci sa nahnevano bránili a vyhrážali sa tými

svojimi chápadlami, prskali a vrčali, vypúšťali smrad a zvíjali sa. Ľudia sa ale nedali a nakoniec nad nimi slávne zvíťazili! Drak zostal úplne sám a už nemal komu rozkazovať. Už nemal žiadne vojsko, za ktoré by sa mohol skryť a vôbec žiadnu silu – ukázalo sa totiž, že je len neškodný krikľúň. No celkom veľká hanba. Policajti a hasiči ho spoločnými silami vyhnali za hranice kráľovstva a drak odletel ďaleko, ďaleko do svojej Ríše.

Všetci sa radovali a volali: „*Hurá! Hurá! Hurá!*“ Trikrát hurá pre našich lekárov, sestričky, lekárnikov, hygienikov, epidemiológov, hasičov a policajtov, a trikrát hurá pre Janka s Alžbetkou, že ich oslobodili zo zajatia!

„Ktože by sa draka bál?!

Smrdí, kričí, je to tak.

Pritom stačí trocha mydla,

rúšku cez ústa

a zmizne zlý drak!“

Pospevovali si teraz všetci a tešili sa, že bude všetko tak, ako predtým. Dospeláci začali chodiť do práce, deti sa radovali, že môžu ísť konečne do školy za svojimi kamarátmi a dobrou pani učiteľkou.

A Janko s Alžbetkou, mamičkou a oteckom odišli navštíviť babku a dedka aj keď vôbec nebola nedeľa. To bolo objatí a radosti! Dedko ešte troška kašlal, medzitým bol totiž vážne chorý. To preto mamička tak často plakala, ale teraz už to bolo oveľa lepšie. Deti sedeli pri jeho posteli, hladkali ho po ruke a dlho mu rozprávali, čo všetko sa im prihodilo.

Dokonca aj Pardík s Bertíkom sa teraz kamarátili, takú mali radosť, že to všetko dobre dopadlo a išli sa spolu prebehnúť do záhrady.

Ľudia v kráľovstve ešte nejaký čas nosili rúšky, pokiaľ nevymizol všetok ten protivný smrad z Vírusákov. A ruky, tie si budú čo?

Áno, starostlivo ďalej umývať, aby sa drak už nikdy nemohol vrátiť!

A vy deti, si ich umývajte tiež. A vonku pekne noste rúšky. A viete čo ešte? Proti Vírusákovi môžete bojovať aj vy! No áno! Čo keby ste teraz nakreslili alebo vymodelovali svojho škaredého Vírusáka a dali ho za okno? Až poletí okolo, zľakne sa a praskne ako mydlová bublina! Prásk! A bude to.

